

Томчук М.В.,

студентка 2 курсу, здобувач ступеня вищої освіти “бакалавр” Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського

Хіля А.В.,

науковий керівник, кандидат педагогічних наук, асистент кафедри дошкільної та початкової освіти Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського

ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ ВПРОВАДЖЕННЯ ІНКЛЮЗИВНОЇ ОСВІТИ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

На сучасному етапі розвитку в системі освіти відбуваються докорінні зміни в забезпеченні якісної освіти для дітей з особливими освітніми потребами. Разом з вибором Україною незалежного та демократичного напрямку розвитку суспільства, у 1991 р. нашою державою було ратифіковано Конвенцію ООН «Про права дитини» й посилено увагу до якості та доступності освіти для дітей з особливими освітніми потребами. Так, країни-учасниці, як зазначено у Конвенції, визнають що «усі діти мають право на освіту, і, як наслідок цього, право на прогрес» [2, с.9].

Процес побудови стосунків між суспільством, державою та особами з особливими освітніми потребами пройшов довготривалий шлях розвитку. Так, в Римському праві зазначалося: «Ми вбиваємо калік і топимо дітей, які народжуються слабкими й потворними. Ми вчиняємо так не через гнів та досаду, а керуючись правилами розуму: відділяти неприродне від здорового», що стало основоположним у законодавстві більшості європейських країн та закріпило юридичний статус повної безправності людей з обмеженнями майже до 20-го століття [3, с.10]. Як зазначають Колупаєва А. та Таранченко О. законодавство Європи захищало «повноцінну більшість» від «неповноцінної меншості», жорстко фіксуючи обмеження громадянських прав інвалідів.

На сучасному ж етапі розбудови та дослідження основ інклюзивної освіти науковцями виділяється сім періодів, які охоплюють часовий проміжок у дві з половиною тисячі років та описують шлях від ненависті й агресії до прийняття,

партнерства та інтеграції осіб з інвалідністю. Зокрема, I період «дописемний», II – «нетерпимості», III – «визнання проблеми каліцтва», IV – «медичний», V – «педагогічний», VI – «розуміння та підтримки», VII – «інтеграції в суспільство» [1, с.9-12]. Теоретичним підґрунтям побудови нової виховної взаємодії в цих умовах, як зазначають науковці, можуть стати наявні концепції виховання підростаючого покоління, створені такими провідними науковцями України та близького зарубіжжя, як Ш. Амонашвілі, І. Бех, Є. Бондаревська, О. Киричук, В. Крижко, В. Моляко, О. Савченко, В. Сухомлинський, О. Сухомлинська та ін. [3, с.11]

Аналіз даного питання демонструє, що процес сприйняття та допомоги людям з особливими освітніми потребами пройшов довготривалий шлях розвитку від агресії до періоду інтеграції в суспільство. Впровадження інклюзії – головна мета освіти, оскільки пропонується модель керується дотриманням прав людини та спрямована на допомогу особистості, яка має стати повноправним членом суспільства.

Список використаних джерел

1. Арт-терапія у системі засобів виховання ціннісного ставлення до життя у дітей та молоді з функціональними обмеженнями: Методичні матеріали. Частина перша / А.В. Хіля. – Вінниця, ТОВ«Нілан-ЛТД», 2017. – 252 с.
2. Інклюзивна школа: особливості організації та управління: Навчально-методичний посібник / Кол. авторів: Колупаєва А. А., Софій Н. З., Найда Ю. М. та ін. За заг. ред. Даниленко Л. І., — К.: 2007. —128 с.
3. Колупаєва А.А., Таранченко О.М. «Інклюзивна освіта: від основ до практики»: [монографія] / А.А. Колупаєва, О.М. Таранченко – К. : ТОВ «АТОПОЛ», 2016. – 152 с. – (Серія «Інклюзивна освіта»).